

Arrest

nr. 131 035 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en anderzijds van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 28 september 2014 waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies), beslissingen aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014 om 11u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2014 beslist de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing maakt de eerste bestreden beslissing uit. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 september 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of ~~de nationale veiligheid~~ te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of ~~de nationale veiligheid~~*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bedreigingen.

PV opgemaakt door de politie van Sint Jans Molenbeek

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene in aanmerking komt om vervolgd te worden voor bedreigingen bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Op 28 september 2014 beslist de gemachtigde tevens tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing is de tweede bestreden beslissing. Zij werd tevens op 28 september 2014 ter kennis gebracht en berust op de volgende motieven:

*“Aan de heer, die verklaart te heten(1):
naam: [...]*

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*□ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Op 28.09.2014 werd door de politie van Sint Jans Molenbeek een pv opgemaakt uit hoofde van bedreigingen, reden waarom hem geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan wordt en hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 28 september 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

2.1. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing omvat, naast een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, tevens een maatregel tot vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn vordering tevens zou richten tegen deze beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat, een beroep dat de verzoeker overigens reeds blijkt te hebben ingesteld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is echter dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker overigens zich middels de onderhavige vordering niet te richten tegen de vrijheidsberovende maatregel.

2.2. De drie cumulatieve voorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

2.3.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.3.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het staat buiten betwisting dat de eerste bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel uitmaakt en dat de tenuitvoerlegging ervan imminent is. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moelijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.4.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeker zich, benevens de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, tevens beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht. De verzoeker betoogt immers het volgende:

“Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meerdere bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);”

Op het eerste gezicht blijkt dat de verzoeker met zijn betoog niet zozeer betwist dat er motieven in rechte en in feite zijn opgenomen in de eerste bestreden beslissing, doch wel dat deze motieven de beslissing in rechte en in feite zouden kunnen onderbouwen. Deze kritiek betreft de materiële motiveringsplicht.

De eerste bestreden beslissing, dit is een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, berust op de volgende motieven:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of ~~de nationale veiligheid~~ te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of ~~de nationale veiligheid~~

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bedreigingen.

PV opgemaakt door de politie van Sint Jans Molenbeek

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”

De verzoeker betwist de beide motieven die worden gehanteerd voor de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste motief voor afgifte van het bevel berust op de vaststelling dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort (met een geldig visum). De verzoeker brengt hiertegen in dat hij wel degelijk in het bezit te zijn van een nationaal paspoort van de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië afgeleverd op 13 augustus 2014 dat bovendien een biometrisch paspoort betreft zodat de verzoeker van de visumplicht is vrijgesteld overeenkomstig de verordening 539/2001/EG van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, gewijzigd door de verordening 1244/2009/EG tot wijziging van de verordening 539/2001/EG. De verzoeker voegt de kopieën van zijn nationaal paspoort toe aan het verzoekschrift.

Het tweede motief voor afgifte van het bestreden bevel bestaat erin dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, met name omdat de verzoeker op heterdaad is betrapt voor bedreigingen en er een proces verbaal werd opgemaakt door de politie van Sint-Jans-Molenbeek. Dienaangaande stelt de verzoeker dat hij enkel werd verhoord door de politie, doch dat hij niet voor de onderzoeksrechter werd geleid. De verzoeker meent dat er slechts vaag wordt verwezen naar een PV doch dat er geen heterdaad blijkt uit de door de verzoeker bijgevoegde processen verbaal van verhoor. De verzoeker besluit dat er uit het administratief dossier niet met zekerheid kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Na consultatie van het administratief dossier op de griffie van de Raad en vlak voorafgaand aan de terechtzitting, geeft de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting nog aan dat er zich in het administratief dossier geen PV bevindt die het motief voor de betrapting op heterdaad kan ondersteunen.

De verweerder repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

"In een eerste onderdeel wijst de verzoekende partij er op dat hij een biometrisch paspoort heeft en vrijgesteld is van de visumplicht.

De verzoekende partij beroept zich op de Verordening 539/2001 van de Raad van Europa.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing kenbaar heeft gemaakt dat hij in het bezit was van een geldig paspoort.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij alsdat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing in het bezit zijn geweest van een geldig paspoort terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Immers, de bestreden beslissing werd ook getroffen o.g.v. artikel 7, §1, 3° :

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]"
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar kritiek.

In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat niet gerechtelijk werd vastgesteld dat hij een dader zou zijn en dat hij ook niet voor de Onderzoeksrechter werd gebracht.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat het niet vereist dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een strafrechtelijke veroordeling, opdat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie zich zou kunnen baseren op motieven van openbare orde.

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.” (R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

In een derde onderdeel heeft de verzoekende partij kritiek op het feit dat hem geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten.

Verweerder verwijst naar artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid.”

Gelet op het proces-verbaal waarin sprake is van bedreigingen en slagen en verwondingen, is het niet onredelijk dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie oordeelt dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde.

De verzoekende partij heeft overigens uitdrukkelijk toegegeven dat hij slagen en verwondingen heeft toegebracht tijdens een caféruzie.

“ Je lui ai donné une claque à la figure et celui-ci est tombé sur terre”

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd gezien deze verwijst naar het proces-verbaal van de politie van Sint-Jans Molenbeek.”

Waar de verweerder in verband met het eerste motief van de eerste bestreden beslissing (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet) stelt dat de verzoeker niet aantoonde dat hij op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing kenbaar heeft gemaakt dat hij in het bezit was van een geldig paspoort en dat de Raad zich voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier op het eerste gezicht niet zonder meer kan worden afgeleid dat de gemachtigde op datum van de bestreden beslissing niet op de hoogte was van het gegeven dat de verzoeker in het bezit is van een geldig nationaal (biometrisch) paspoort. Uit het document “scheidingsrapport” blijkt immers dat op 28 september 2014, via het ICT-project TARAP (‘traitement automatisé du Raport Administratif avec la Police’), aan de Dienst Vreemdelingenzaken een borderel werd overgemaakt met “*passeport, Document annexe TARAP, (...), A(...) R(...)*”. Hieruit blijkt op het eerste gezicht reeds een eerste indicatie dat de verzoeker over een paspoort beschikt.

De verweerder betwist overigens niet dat de verzoeker een geldig nationaal biometrisch paspoort heeft, dat blijkens de bijgevoegde stukken werd afgeleverd op 13 augustus 2014 en geldig is tot 12 augustus 2024. Het gegeven dat de verzoeker thans aantoonbaar over een geldig biometrisch paspoort te beschikken staat dan ook buiten betwisting. De verweerder lijkt er met zijn repliek dan ook aan voorbij te gaan dat op hem ook de plicht rust om in elk geval te voorzien in een correcte motivering van zijn beslissing.

De materiële motiveringsplicht houdt immers in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het motief dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder de houder te zijn van de wettelijk vereiste documenten (geldig paspoort met visum) berust op een vaststelling die de gemachtigde zelf aanbrengt om zijn beslissing te onderbouwen. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is *in casu* dan ook gerechtvaardigd nu de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling heeft genomen op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoeker erom gevraagd heeft. De verzoeker moet dan ook in de mogelijkheid gesteld worden om aan te tonen dat de gehanteerde motieven niet correct zijn. *In casu* toont hij *prima facie* aan dat hij op het moment van de eerste bestreden beslissing wel degelijk in het bezit was van een geldig nationaal paspoort waarvan buiten betwisting staat dat het een biometrisch paspoort betreft zodat de verzoeker inderdaad, voor een periode van drie maanden op zes maanden, is vrijgesteld van de visumplicht overeenkomstig de voormelde verordening 539/2001/EG.

Na een *prima facie* onderzoek van de voorliggende gegevens, dient dan ook te worden vastgesteld dat het eerste motief voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet op de juiste feitelijke gronden berust.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, kan een bevel om het grondgebied te verlaten op het eerste gezicht in de bovenvermelde omstandigheden ook worden afgegeven op de enkele grond dat de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde (artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet). Bijgevolg moet ook de wettigheid van dit tweede motief worden onderzocht.

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing vaststelt dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde nu hij op heterdaad is betrapt wegens bedreigingen, waarbij vaagweg wordt verwezen naar een proces-verbaal van de politie van Sint-Jans-Molenbeek, terwijl in het administratief dossier geen enkel spoor is terug te vinden van enig proces-verbaal van vaststellingen van bedreigingen op heterdaad.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar het proces-verbaal van verhoor dat de verzoeker zelf bij het verzoekschrift voegde, dient te worden opgemerkt dat het verweer vreemd is aan de motieven van de eerste bestreden beslissing die verwijzen naar een betrapping op heterdaad wegens bedreigingen en niet naar een verhoor wegens feiten van slagen en verwondingen. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de verweerder *a posteriori* motieven lijkt te willen toevoegen aan de eerste bestreden beslissing. Hiermee kan echter geen afbreuk worden gedaan aan de onwettigheid van deze beslissing (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

De Raad wijst erop wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij toe om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om te besluiten dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

De Raad stelt samen met de verzoeker, na een *prima facie* onderzoek, vast dat het administratief dossier geen enkel proces verbaal van vaststellingen bevat waaruit kan worden opgemaakt dat de verzoeker op heterdaad zou zijn betrapt op feiten van bedreigingen. De afwezigheid van stukken in het

administratief dossier die de motieven kunnen onderbouwen, wordt gelijkgesteld met de afwezigheid van deugdelijke materiële motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing op het eerste gezicht niet deugdelijk is gemotiveerd ten aanzien van beide gehanteerde motieven voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De materiële motiveringsplicht is *prima facie* geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig. De overige aangevoerde middelen (onderdelen) dienen in de huidige stand van het geding niet verder te worden onderzocht.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is derhalve voldaan.

2.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.5.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.5.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

Het door de verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. De verzoeker wijst erop dat hij een privéleven heeft in België en in Europa. Hij wijst op zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie op grond van zijn Macedonische nationaliteit en stelt tevens dat hij reeds negen jaar een relatie heeft met een Bulgaarse vrouw die een Belgische verblijfstitel heeft. De verzoeker stelt dat het inreisverbod dat met het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat hem gedurende drie jaar verhindert om zijn privéleven in

Europa te ontwikkelen. Hij loopt zodoende het risico om verwijderd te worden voor een duur van drie jaar en dat hij gedurende de afhandeling van het beroep tot nietigverklaring niet kan reizen in Europa of België terwijl de bestreden beslissing manifest onwettig is. De verzoeker wijst op artikel 13 van het EVRM en de eis van het daadwerkelijk rechtsmiddel.

De verwerende partij betwist dat *in casu* is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De Raad merkt op dat de verweerder ervan uit lijkt te gaan dat, opdat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aangenomen, ook daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM dient voor te liggen.

Er dient echter te worden opgemerkt dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geenszins vereist dat een schending van de grondrechten is aangetoond. De verzoeker dient wel concreet aannemelijk te maken dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een nadeel kan berokkenen dat ernstig is en dat moeilijk te herstellen is.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoeker door de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.6. Conclusie

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 28 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar

Gezien op deze schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 september 2014 dat onmiddellijk met het bestreden inreisverbod gepaard gaat en temeer nu dit bevel, gelet op de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, de noodzakelijke wettelijke grondslag voor het betreffende inreisverbod vormt, kan het inreisverbod niet ten uitvoer worden gelegd vooraleer uitspraak is gedaan over de nietigverklaring van het voormelde bevel. In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt.

De summiere uiteenzetting van de verzoeker omtrent de uiterst dringende noodzakelijkheid volstaat voor het overige niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen wat betreft het inreisverbod.

De vordering moet dan ook worden verworpen, nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid die de verweerder in de nota met opmerkingen opwerpt, dient in de huidige stand van het geding niet te worden onderzocht nu de vordering tegen het bestreden inreisverbod wordt verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 28 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens met het oog op verwijdering, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

C. DE GROOTE